

Βορδῶ. Θὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ, διότι ἐ-  
στάλη καὶ εἰς ἐμὲ κλητήριον, ἂν καὶ δὲν  
ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ εἶπω... Θὰ  
ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν ἡ κυρία Γορσὰζ;

— Εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρί-  
σκεται, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γορσὰζ διὰ φω-  
νῆς προσπεποιημένης, φοβοῦμαι μήπως  
εἶναι ἀσύνητον, καὶ ἴσως κινδυνώδες.  
Εἰσθε ἰατροί μας, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ-  
τε βεβαίως μαρτυρίαν ἣν δύναμαι νὰ  
προσάξω ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν ὀρ-  
κωτῶν.

— Θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Κ. Μαλλέ μετ'  
ἀσημάντου μειδιάματος. Χάρις τῷ Θεῷ,  
ἡ κυρία Γορσὰζ εὐρίσκεται ἐν πλήρει  
ἀναρρώσει, καὶ μικρά τις ἐκδρομὴ ἀντὶ  
νὰ βλάβῃ θὰ τὴν ὠφελήσῃ ἐξ ἐναντίας  
πολύ. Ἀλλὰ θ' ἀποφασίσωμεν τοῦτο ὅ-  
ταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα. Ἔως τότε, προσφι-  
λῇ μου ἀσθενῇ, ἐὰν θέλετε νὰ καταβῇτε  
εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἰδοὺ ὁ βραχίον  
μου. Ἡ κυρία ἠγέρθη πολὺ ἐνωρίς σή-  
μερον· εἶναι κοπιασμένη καὶ πρέπει νὰ  
τὴν ἀφῆσωμεν νὰ ἀναπαυθῇ.

Χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις, ὁ  
Κ. Γορσὰζ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίο-  
νος τοῦ ἱατροῦ καὶ ἀπεχαιρέτισε τὴν  
σύζυγόν του μετὰ πλατῆς περιπαθείας.  
Οἱ δύο ἄνδρες ἐξῆλθον τοῦ δωματίου καὶ  
μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψε μόνος  
ὁ Κ. Μαλλέ.

— Δόκτωρ, θέλω νὰ ὑπάγω εἰς Βορ-  
δῶ, τῷ εἶπε μετὰ συντομίας ἡ Λουκία  
ἥτις ἐφαίνετο περιμένουσα τὴν ἐπισρο-  
φὴν του.

— Τὸ ὑπώπτενον, ἀλλ' ἤθελον νὰ βε-  
βαιωθῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς μειδιῶν θλι-  
βερῶς.

— Δὲν θὰ δώσετε τὴν μαρτυρίαν τὴν  
ὁποίαν σὰς ζητοῦσι, ἐπανελάβε μὲ ὕ-  
φος ἐπιτακτικὸν ἐν ταύτῳ καὶ ἱκετευ-  
τικόν.

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν δώσω χωρὶς  
νὰ ψευσθῶ εἰς τὴν συνείδησίν μου. Εἰ-  
σθε τρώντι ἄρκετὰ καλὰ διὰ νὰ ὑπο-  
στήτε τοὺς κόπους τοσοῦτον βραχείας ὁ-  
δοιπορίας· ὥστε δὲν φοβοῦμαι τὴν ὁ-  
δοιπορίαν, ἀλλὰ τὴν διαμονήν.

Ἡ Λουκία ἐπλησίασεν ἀποτόμως πρὸς

τὸν δόκτορα καὶ ἔκλεισε τὸ στόμα του  
διὰ τῆς χειρός.

— Πρὸς Θεοῦ! μήτε λέξιν περισσό-  
τερον, τῷ εἶπεν. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶδατε, ἡ-  
κούσατε ἢ ἐμαντεύσατε, διότι ἐν τῇ πα-  
ραφορᾷ τοῦ πυρετοῦ θὰ ὠμίλησα βεβαί-  
ως· ὅ,τι καὶ ἂν ἠξεύρετε τώρα, μὴ μὲ  
εἰπῇτε τίποτε. Ἀυπηθῇτε δυστυχῇ γυ-  
ναῖκα· προσφέρατέ μοι τὰς ἐκδουλεύ-  
σεις σας χωρὶς νὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ ἐ-  
ρυθριάσω. Δύναμαι νὰ βασισθῶ εἰς  
ὑμᾶς;

— Ὡς εἰς πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Κ.  
Μαλλέ μετὰ τρυφερότητος. Καὶ ἔθλι-  
ψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν χεῖρα ἣν  
εἶχεν ἐπιθέσει ἐπ' αὐτῶν ἡ Λουκία.

(Ἀκολουθεῖ.)

## ΣΑΙΚΣΠΗΡ

### ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

### ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσίᾳ πλατεῖα

[Εἰσέρχονται ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ Βενδόλιος·  
ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ οἰκοστολούνην ὑπηρετῶν.  
Εἷς ἀκόλουθος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Σὲ παρακαλῶ, καλέ μου  
Μερκούτιε, ἀπέλθωμεν. Ἡ ἡμέρα εἶναι  
θερμὴ. Οἱ Καπουλέτοι ἐξεκίνησαν. Ἐὰν  
τοὺς συναντήσωμεν θὰ ἐπέλθῃ ρῆξις. Τὸ  
αἷμα βράζει, καὶ αἱ φλέβες εἶναι παρά-  
φοροι κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἡμέρας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Νομίζω ὅτι βλέπω κα-  
νένα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρείων τῶν ἀγα-  
πώντων τὸ καπηλεῖον καὶ τὰ σπαθοκτυ-  
πήματα. Ἀμα εἰσέλθουν εἰς τὸ καπη-  
λεῖον, ἀποθέτουσι τὸ ξίφος των ἐπὶ  
τῆς τραπέζης κράζοντες: «Εἶθε, καλή  
μου λεπίς, νὰ μὴ λάβω τὴν ἀνάγκην σου.»

— Ἐν τῷ μεταξύ, πίνουσιν ἐν ποτήριον·  
κατόπιν δεύτερον· καὶ πρὸ τῆς τρίτης

πόσεως, ὁ ὑπηρέτης τοῦ καπηλείου δέχεται τὸ ξίφος τοῦ ὑπομνητικοῦ εὐπατρίδου διὰ τοῦ καχεκτικοῦ σώματός του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Νομίζεις ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξεικόνισίς μου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἐξεικόνισις πανομοία! Ἡ Ἰταλία δὲν ἔχει ἄλλον δεύτερον ἐρειδεγέρτην. ὦ! τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος! τί χαρακτήρ εὐέξαπτος, ζωηρὸς, εὐμετάβλητος, φίλερις!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Θὰ σιωπήσης τελευταῖον;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ χάριτι δὲν μᾶς ἔδωκεν ἄλλον τοιοῦτου εἶδους. Ἐὰν ὑπῆρχον δύο Βενβόλιοι, θὰ ἐφονεύοντο μεταξύ των, καὶ θὰ ἐσβύνετο ἡ φυλή. Φίλερις! δὲν εἶσαι φίλερις; Θὰ κτυπηθῇς μὲ τοῦτον διότι ἔχει μίαν τρίχα ὀλιγώτερον σοῦ εἰς τὴν σιαγόνα· μὲ τὸν ἄλλον διότι ἔχει μίαν περισσότερον. — Θὰ μοῦ δώσετε λόγον, κύριε! — Διατί; διότι ὁ δυστυχὴς θραύει λεπτοκάρνα, καὶ διότι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἔχουσι χρῶμα λεπτοκαρύου. ὦ! ὠραῖος λόγος! ἡτιολογημένη ἔρις! Περισσότεραι εἶναι αἱ αἰτίαι τῶν ἐρίδων ἐν τῇ παραλόγῳ ἐγκεφάλῳ σου ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Σὲ εἶδον ἐπιτιθέμενον καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου ὅστις ἔβηχεν ἐν τῇ ὁδῷ, διότι ὁ βῆξ αὐτοῦ ἀφύπνιζε τὸν εἰς τὸν ἥλιον κοιμώμενον κύνά σου. Καὶ τὸν ράπτῃν ἐκείνον διατί τὸν ἐκακομεταχειρίσθης; ἐπειδὴ ἐφόρεσε νέον ἐπανωφόριον πρὸ τοῦ Πάσχα· δυστυχὴ ράπτῃ! Καὶ τὸν ἄλλον ἐκείνον; ἐπειδὴ ἔδενε τὰ παλαιά του σανδάλια μὲ νέας ταινίας. Ἴδου ἐν καλὸν παιδίον διὰ νὰ μὲ χρησιμεύσῃ ὥς μέντωρ καὶ νὰ χαλιναγωγῇ τὸν φιλέριδα χαρακτῆρά μου!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Πᾶ! ἐὰν ἤμην τόσο κακὴ κεφαλὴ ὥς σὺ, ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ ἤξιζεν οὔτε δύο πέννας, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὴν ἀσφαλίσῃ πλειότερον τῆς μιᾶς ὥρας καὶ ἡμισείας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Δύο πέννας! ἔσφαλες εἰπὼν δύο· ἐπρεπε νὰ εἴπῃς μία.

[Εἰσέρχεται ὁ Τυπάλλος συνοδευόμενος ὑπὸ τινων φίλων.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Μὰ τὴν κεφαλὴν μου, ἰδοὺ οἱ Καπουλέτοι!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μὰ τὸ ὑπόδημά μου, αὐτὸ μὲ εἶναι ἀδιάφορον!

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. (Πρὸς τοὺς φίλους του) — Θὰ τοῖς ὁμιλήσω, σταθῇτε πλησίον μου. — Χαίρετε, εὐπατρίδαι· ἔχω νὰ εἴπω μίαν λέξιν εἰς ἕνα ἐξ ὑμῶν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μίαν λέξιν! δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα! συνοδεύσατε τὴν λέξιν μὲ τὴν χειρονομίαν, τὴν λέξιν μὲ τὸ κτύπημα, καὶ ἰδοὺ ταχεῖα λύσις!

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Δὲν περιμένω εἰμὴ κατὰλληλον εὐκαιρίαν, προσφιλέσατε κύριε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Διατί νὰ τὴν περιμένετε; Δημιουργήσατε αὐτήν.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Σὺ, Μερκούτιε, δὲν εἶσαι ὁ στενὸς φίλος τοῦ Ῥωμαίου; Δὲν εἶσαι σύμφωνος μετ' αὐτοῦ;...

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Σύμφωνος! μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι ψάλτης ἢ μουσικὸς καπηλείου! Ἄ! τώρα θὰ διαφωνήσωμεν. Πρόσεχε εἰς τὰς ἀσυμφωνίας! (Σύρει τὰ ξίφος του.) Ἴδου τὸ ρυθμόμετρόν μου. Αὐτὸ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ χορεύσετε, εὐπατρίδαι μου. Ἄ! σύμφωνος!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Εἵμεθα ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας· ὅλος ὁ κόσμος σᾶς βλέπει· ἄς ἐκλέξωμεν μέρος μᾶλλον ἀπομακρυσμένον καὶ ἄς συζητήσωμεν ψυχρῶς τὰ αἰτία τῆς ἔριδος ταύτης. Βλέπετε ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα εἶναι ἐστηριγμένα ἐφ' ἡμῶν. Ἀγωνεῖν!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλάσθησαν διὰ νὰ βλέπωσιν. Ἄς βλέπουν ὅσον θέλουν, δὲν θὰ τὸ κινήσω ἀπ' ἐδῶ. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ κινηθῶ.

[Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.]

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Ὑπαγε ἐν εἰρήνῃ, κύριε! (Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) Ἴδου ὁ ἄνθρωπός μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὁ ἄνθρωπός σας! Διάβολε! νὰ μὲ κρεμάσουν ἐὰν αὐτὸς τὸν ὁποῖον καλῆς ἄνθρωπός σου φέρῃ τὴν οἰκοστολήν σου. Θὰ ἦναι ἄνθρωπός σου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅταν θελήσῃς, ἐντιμότητε κύριε, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

[Ὁ Τυπάλλος πλτ' ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν Ῥωμαῖον.]

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Ῥωμαῖε, σὲ μισῶ πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ σὲ εἰπῶ, εἶναι ὅτι σὲ μισῶ! Εἴσαι ἄνανδρος!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Τυπάλδε, ἔχω λόγους νὰ σὲ ἀγαπῶ. Ὡφείλον δι' ἄλλου τρόπου νὰ σοὶ ἀποκριθῶ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εἰπῶ εἰμὴ ὅτι ὁ Ῥωμαῖος δὲν εἶναι ἄνανδρος καὶ ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις. Ὑγίαινε! (Κινεῖται ὅπως ἐξέλθῃ.)

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Παιδάριον! δὲν θὰ μὲ κάμῃς νὰ λησμονήσω τὰς προσβολὰς τὰς ὁποίας ἔλαβον παρὰ σοῦ. Μεταβολή, καὶ ἔκβαλον τὸ ξίφος.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Ἐπανερχόμενος.) — Ὁρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε ἔλαβες παρ' ἐμοῦ οἰανδήποτε προσβολήν. Εἶναι μάλιστα ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς πόσον σὲ ἀγαπῶ· μίαν ἡμέραν θὰ τὸ μάθῃς. Ὑπαγε λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, ἀνδρεῖέ μου Καπουλέτε· τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς βλέπεις μὲ εἶναι ἐπίσης προσφιλὲς ὅσον τὸ ἰδικόν μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Εἶναι ἀτάραχος! δὲν κινεῖται! ὑποτάσσεται! ὦ! τὴν ἄτιμον ἄνανδρίαν. Ὁ διδάσκαλος οὗτος τῆς ξιφασκίας φεύγει θριαμβεύων. Ἐμπρὸς, ἄθλιε Τυπάλδε! εἰς προσοχήν, ὑπερασπίσθητι!

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Τί μὲ θέλεις;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Καλέ μου πρίγκηψ, μίαν οὐγγίαν ἐκ τῶν ἐννέα οὐγγιῶν τοῦ αἵματός σου, μίαν μόνην. Θὰ ἴδω ἀκολούθως τί θὰ κάμω τὰς ἄλλας ὀκτώ. Σπεῦσον· τὸ ξίφος εἰς τὸν ἀέρα! Λάβε τὸ ξίφος σου ἐκ τῶν ὠτίων, ἢ τὰ ὠτία σου θὰ αἰσθανθοῦν τὸ ἰδικόν μου.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Δοιπὸν, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Τίθενται εἰς προφύλαξιν.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀνδρεῖέ μου Μερκούτιε, ἐπίστρεψον τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἀς ἴδωμεν ὀλίγον τὴν περίφημον ἐκείνην τρίτην, ὠραῖέ μου κύριε Τυπάλδε. (Κτυπῶνται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Βενβόλιε, σύρον τὸ ξίφος καὶ ἀνάγκασον αὐτοὺς νὰ θέσωσι τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην. (Πρὸς τοὺς δύο μαχομένους.) — Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ, εὐπατρίδαι μου! — Τυπάλδε! — Μερκούτιε! — Σταθῆτε! ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ πρίγκηπος εἶναι ῥητή. — Τυπάλδε! — Φίλτατε Μερκούτιε!

[Ὁ Μερκούτιος πίπτει τρωθεὶς θανάσιμως. Ὁ Τυπάλλος ἀποσύρεται μετὰ τῶν φίλων του.]

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἴδου ἐγὼ πληγωμένος! — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἰκογένειαι! Ἐτελείωσεν. Ὁ ἄλλος ἔφυγε... καὶ δὲν ἐπληρώθη διόλου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ποῦ εἶναι ἡ πληγὴ σου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μικρὰ πράγματα, ἀπλὴ ἀμυχή... Ἐντούτοις, δὲν με χρειάζεται ἄλλο τίποτε. (Πρὸς ἓνα ἐκ τῶν ἀκολουθῶν του.) — Ἀκόλουθε! γρήγορα ἓνα χειρουργόν.

[Ὁ ἀκόλουθος ἐξέρχεται.]

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Φίλε, θάρρος, ἡ πληγὴ εἶναι ἐλαφρά.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὁχι, τίποτε, εἶναι ἐλαφρά. Ὁ ἀχρεῖος μου ἔκαμε μίαν ὀπὴν ὡς τοῦ φρέατος. Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἡ ζωὴ θὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ. Αὐριον ὅταν θὰ ζητήσετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μερκουτίου, θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν: Εἰς τὸ κοιμητήριον. — Χαῖρε κύσμε ἐπίγειε. Ἴδου ἐγὼ πασωμένος! — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο σας οἰκογένειαι. — Ἐγὼ, εἰς ἀνὴρ, νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀπὸ αὐτὴν τὴν γάταν, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ποντικόν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μηδὲν, ἀμυχήν καὶ θάνατον! (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Καὶ σεῖς τί ἐκάμνατε ἐκεῖ; Διὰ τί ἐρρίφθητε μεταξὺ ἡμῶν; μὲ ἐκρατεῖτε ὑπὸ τὸν βραχίονα ὅταν ἔλαβον τὸ κτύπημα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁ σκοπός μου ἦτο καλὸς, πτωχέ μου φίλε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Βενβόλιον.) — Βενβόλιε, μετάφερε με εἰς μίαν οἰκίαν· αἰσθάνομαι ὅτι λειποθυμῶ. Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἰκογένειαι. Εἰς τὸν διάβολον. Χάρις εἰς αὐτάς, ἰδου ἐγὼ κρέας τοῦ κοιμητηρίου. — Τὸ κτύπημα εἶναι καλόν, εἶναι λαμπρὸν, εἶναι τέλειον! — ὦ! αὐταὶ αἱ δύο οἰκογένειαι!

[Ὁ Βενβόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος ἀποσύρονται με βραδέα βήματα.]

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἴδου εἰς εὐπατρίδης φονευθεῖς, ὁ στενὸς συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος, ὁ ἰδιαίτερος φίλος μου... καὶ φονευθεῖς χάριν ἐμοῦ! — Τυπάλδε, Τυπάλδε, πρὸ μιᾶς ὥρας συγγενὴ μου, μὲ ὑβρίζεις! — Ἡ τιμὴ μου ἠμφισβητήθη

παρ' αὐτοῦ, ἡ φήμη μου προσεβλήθη! —  
 Ἄ! Ἰουλία, παμφιλτάτη Ἰουλία! ἡ  
 καλλονή σου μὲ καθιστᾷ ἀσθενή γυναῖ-  
 κα· χάριν σοῦ, τὸ θάρρος μου ἔχασε  
 τὴν πρώτην ἰσχύν του, καὶ πλέον δὲν  
 εἶμαι ὁ ἴδιος!

[Ἐπιστρέφει ὁ Βενδόλιος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἄ! Ῥωμαῖε, ἀπέθανεν  
 ὁ ἀνδρεῖός μας Μερκούτιος. Ἡ εὐγενὴς  
 ἐκείνη ψυχὴ ἀπέπτη εἰς οὐρανόν· ἐγκα-  
 τέλιπε ταχέως τὴν γῆν τὴν ὁποίαν πε-  
 ριεφρόνει. Δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ποία ἡμέρα! Σκοτεινὴ  
 εἰμαρμένη ἀνοίγεται πρὸ ἐμοῦ· τὴν πα-  
 ροῦσαν θὰ ἐπακολουθήσωσιν ἄλλαι ἡμέ-  
 ραι οὐχ ἥττον θλιβεραί· ἡ ἀρχὴ εἶναι  
 λυπηρὰ, τὸ τέλος προμηνύεται φρικῶδες.

[Ἐπιστρέφει ὁ Τυπάλδος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἴδου αὐτὸς ὁ μανιώδης  
 ἐπιστρέφει!

ΡΩΜΑΙΟΣ (Σύρων τὸ ξίφος καὶ ὄρμῶν). — Ζῆ,  
 θριαμβεύει, καὶ ὁ Μερκούτιος ἀπέθανεν.  
 Ἐπιφύλαξις, σεβασμός, ἡπιότης, μα-  
 κρὰν ἀπ' ἐμὲ, ἐπανέλθετε εἰς τὸν οὐ-  
 ρανὸν ὅπου ἀνήκετε. Εἰς ἐμὲ ἐλθὲ μανία  
 ἀκτινοβόλος, εἰς ἐμὲ ὅπλα καὶ αἷμα!  
 (Πλησιάζει τὸν Τυπάλδον.) Σὺ, Τυπάλδε, ὅ-  
 ρις μὲ ὠνόμασες ἀνάνδρον, σοὶ ἀντα-  
 ποδίδω τὴν λέξιν ταύτην ἣν εἶπας. Ἡ  
 ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος Μερκουτίου εἶναι  
 ἐκεῖ, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, σέ καλεῖ,  
 σέ περιμένει. Πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθή-  
 σωμεν, ἢ σὺ, ἢ ἐγὼ, ἢ καὶ οἱ δύο. (Ὁ  
 Ῥωμαῖος προσβάλλει μανιωδῶς τὸν Τυπάλδον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ. — Δυστυχὲς παιδάριον!  
 δὲν θὰ βραδύνης νὰ ἐνωθῇς μὲ τὸν φί-  
 λον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ποθεῖς.

ΡΩΜΑΙΟΣ (Σείων τὸ ξίφος). — Αὐτὸ θὰ  
 ἀποφασίσῃ.

[Ὁ Ῥωμαῖος κτυπᾶται μετὰ τοῦ Τυπάλδου.

Ὁ Τυπάλδος πίπτει τραθεὶς θανάσιμως.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Φύγε ταχέως, φύγε,  
 Ῥωμαῖε. Ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη, φθά-  
 νουσιν οἱ πολῖται... Ἐμπρὸς, μὴ ἀνοη-  
 σίας! ἐὰν συλληφθῇς, ὁ πρίγκηψ θὰ  
 σέ καταδικάσῃ εἰς θάνατον. Ἐμπρὸς,  
 σπεῦσον· μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — ὦ! εἶμαι παίγνιον τῆς  
 τύχης.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Δὲν φεύγεις! φύγε γρή-  
 γωρα. [Ὁ Ῥωμαῖος ἐξέρχεται.]

[Προστρέχουσιν οἱ πολῖται.]

Λ'. ΠΟΛΙΤΗΣ. — Πόθεν ἔφυγεν ὁ δολο-  
 φόνος, ἐκεῖνος ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Μερ-  
 κούτιον; εἶναι ὁ Τυπάλδος! Πρὸς ποίαν  
 διεύθυνσιν ἐτράπη;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὁ Τυπάλδος; Ἴδου αὐ-  
 τός! Ἴδου τὸ πτώμά του!

Λ'. ΠΟΛΙΤΗΣ. (Σταματῶν τὸν Βενδόλιον.)  
 — Ὑμεῖς, κύριε, ἀκολουθήσατέ με· ἐν  
 ὀνόματι τοῦ πρίγκηπος, ἐλθετε, πρέπει.

[Εἰσέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας  
 του· συγχρόνως δὲ εἰσέρχονται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν  
 οἰκαγενεῶν Μοντέγων καὶ Καπουλέτων.]

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Πού εἶναι οἱ ἄθλιοι οἱ  
 ἀρχίσαντες τὴν ὀχλαγωγίαν;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ (Φρουρούμενος ὑπὸ πολιτῶν)  
 — Ἡξεύρω, εὐγενὴ πρίγκηψ, πῶς ἤρ-  
 χισε καὶ πῶς ἐτελείωσεν ἡ ἀπαισία  
 αὐτὴ ἔρις· δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκαλύψω  
 τὸ μυστήριον αὐτῆς καὶ νὰ περιγράψω  
 αὐτὴν λεπτομερῶς. Ἐχετε ἐνώπιόν σας  
 τὸ αἱματόφυρτον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου  
 τοῦ φονεύσαντος τὸν Μερκούτιον, τὸν  
 συγγενή σας· ὁ νέος Ῥωμαῖος ἐκτύπησε  
 τὸν φονέα.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ (Πλησιάζουσα τὸ σῶμα  
 καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν Τυπάλδον). — ὦ Τυ-  
 πάλδε, ἀνεψιέ μου, νιὲ τοῦ ἀδελφοῦ  
 μου. ὦ! τί θλιβερὸν θέαμα! τὸ αἵ-  
 μά του ῥέει ἀκόμη, τὸ αἷμα ἐνὸς τῶν  
 στενοτέρων μου συγγενῶν! — Πρίγ-  
 κηψ, ἐν ὀνόματι τῆς ἱερᾶς ὑποσχέσεώς  
 σου, ἐκδικήθητι τὸ χυθὲν τοῦτο αἷμα,  
 τὸ αἷμα τῶν Καπουλέτων· ζητοῦμεν εἰς  
 ἀντάλλαγμα τὸ αἷμα τῶν Μοντέγων.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Βενδόλιε, ὁμιλήσατε,  
 πῶς ἤρχισεν ἡ δυστυχὴς αὕτη ὑπόθεσις;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὁ προκαλέσας εἶναι ὁ  
 Τυπάλδος, ὁ ἐκδικητὴς εἶναι ὁ Ῥω-  
 μαῖος. Ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὑποδέχεται  
 ἡπίως, τὸν παρακαλεῖ νὰ σκεφθῇ τὸ ἀ-  
 κροσφαλὲς τῆς θέσεώς του, τὸν κίνδυνον  
 τοιαύτης ἔριδος, τῷ ἐνθυμίζει ὡσαύτως  
 ὅτι ἡπειλήσατε διὰ τῆς ὀργῆς σας ὄντι-  
 να δῆποτε ταραξόντα τὴν πόλιν. — Μά-  
 ταιοι ἀγῶνες! Εἰς μάτην ἡ φυσιογνω-

μία του εἶναι συμβιβαστική, ἡ στάσις του εὐπροσήγορος, ἡ φωνή του ἠπία, ὁ τόνος του ἀτάραχος· εἰς μάτην ὅλα ταῦτα, οὐδὲν δύναται νὰ καταπραῦνη τὸν παράφορον Τυπάλδον, τὴνμανιώδη ὀργήν του. Κωφὸς πρὸς τοὺς εἰρηνικοὺς ἐκείνους λόγους, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Μερκούτιου μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ προσπαθεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο στήθος. Ἰση ὀργὴ ἐξάπτει τοὺς δύο εὐπατρίδας, καὶ οἱ δύο ἐχθρικοὶ σίδηροι προσβάλλονται καὶ συναντῶνται. Ὁ Μερκούτιος ἐν τῇ ἀρειμανίᾳ περιφρονήσει του, ταπεινώνει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν αἰχμὴν ἣτις δεικνύει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του στίλβοντα τὸν ψυχρὸν θάνατον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ζητεῖ νὰ ἀνταποστείλῃ τοῦτον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ὅστις ἀμιλλᾶται μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδεξιότητά. Ἐν τούτοις ὁ Ῥωμαῖος ἐξακολουθεῖ κραυγάζων· Σταθῆτε!—Ἡ γλῶσσά του εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖα τῆς χειρὸς του ἣτις καταβιβάζει συγχρόνως τὰ ἀπαίσια ξίφη. Ὁρμᾷ μεταξὺ τῶν μαχομένων· καὶ ὁ Τυπάλδος, ἀκοντίσας εὐθὺς κτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Ῥωμαίου, ἀποσπᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρείου τούτου εὐπατρίδου, τὸν ἀφίνει νεκρὸν καὶ φεύγει. . . . Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται, καὶ εὐρίσκει πάλιν τὸν Ῥωμαῖον. Εἰς τὰ στήθη τοῦ τελευταίου τούτου ἤρχισε νὰ γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως· κτυπῶνται· ἡ ἀστραπὴ εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖα· δὲν λαμβάνω καιρὸν οὔτε νὰ σύρω τὸ ξίφος μου οὔτε νὰ τοὺς διαχωρίσω, καὶ ὁ Τυπάλδος πίπτει τρωθεὶς θανασίμως ἐνῶ ὁ Ῥωμαῖος τρέπεται εἰς φυγὴν. Ἐὰν τοιαύτη δὲν ἦναι ἡ ἀλήθεια, ἀπολεσθήτω ἡ ζωὴ μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι συγγενὴς τῶν Μοντέγων, μὴ τὸν πιστεύετε, ψεύδεται· ὑπερασπίζεται τὴν οἰκογένειάν του. Θὰ τὸν προσέβαλον εἴκοσι· ἐχρειάζοντο εἴκοσι ἐχθροὶ διὰ νὰ τὸν καταβάλλωσιν ἐν τῇ αἰσχυρᾷ αὐτῇ ἔριδι. Ζητῶ, ζητῶ μεγαλοφώνως δικαιοσύνην. Πρίγκηψ, πρέ-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Α΄.]

πει νὰ μὲ τὴν δώσης. Ὁ Τυπάλδος ἐξέλιπεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Ῥωμαίου· πρέπει νὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ Ῥωμαῖος.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ὁ Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδον, ὁ Μερκούτιος ἀπέθανε πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυπάλδου. Τίς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ ζωὴν ἣτις μὲ ἦτο προσφιλεστάτη;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. — Ἦτο προσφιλὴς εἰς τὸν Ῥωμαῖον τοῦ ὁποίου ὁ Μερκούτιος ἦτο φίλος· ὁ Ῥωμαῖος δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημά του; Φονεύων τὸν Τυπάλδον, ἔπραξεν ὅ,τι ἤθελε πράξει ὁ νόμος.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ἦτο ἔγκλημα καὶ ἡ τιμωρία ἦν ἀπαγγέλλω κατ' αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐξορία· ἂς ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Θέλω νὰ κατευνασθῶσι τὰ μίσση ὑμῶν· πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός μου· εἶναι αἷμά μου, ἰδιὸν μου αἷμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ῥέει ἕνεκα τῶν ἀγενῶν σας ἐρίδων. Ἀλλὰ θὰ μὲ τὸ πληρώσετε τοσοῦτον ἀκριβὰ, ὥστε ἡ ἀπώλεια αὕτη ἔσεται δι' ὑμᾶς μεταμέλεια· δεήσεις, ἱκεσίαι, θὰ μείνω κωφὸς εἰς πᾶν ὅ,τι μὲ εἴπωσι, καὶ αἱ ἀδικίαι σας δὲν θὰ ἐξαγορασθῶσιν οὔτε ὑπὸ τῶν δακρύων σας οὔτε ὑπὸ τῶν παρακαίρων δικαιολογιῶν σας. Παύσατε λοιπὸν πᾶσαν διαμαρτύρησιν. Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ὁ Ῥωμαῖος· ἡ ὥρα καθ' ἣν τὸν συλλάβωσιν ἔσεται ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα. Ἐγείρατε τὸ πτώμα τοῦτο· βραδύτερον θὰ ἐκφράσω τὴν θέλησίν μου. Ἡ εὐσπλαγχνία ἡ συγχωροῦσα τὸν δολοφόνον εἶναι εὐσπλαγχνία φονικὴ.

[Ἐγείρουσι τὸ πτώμα, ὁ πρίγκηψ ἀποσύρεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξέρχονται διὰ διζυρίων μερῶν.]

## ΣΚΗΝΗ Β΄.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ  
Καπουλέτου.

[Ἐισέρχεται ἡ Ἰουλία.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀ! ἰδοὺ αὐτὴν, ἰδοὺ ἡ τροφὸς μου. Μὲ φέρει εἰδήσεις. — Ἀ! ὅσοι μὲ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Ῥωμαίου, μὲ ὁμιλοῦσι γλῶσσαν οὐρανίαν. — Παρα-

μάννα, παραμάννα, τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῇς ; Τί κρατεῖς ἐκεῖ ; τὴν μεταξίνην κλίμακα, ἐκείνην τὴν ὅποιαν σὲ εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος νὰ προμηθευθῇς ;

ΤΡΟΦΟΣ. (Ῥίπτουσα μετ' ἀγανακτικῆς τὴν μεταξίνην κλίμακα.) — Ναί, νὰ αὐτὴ ἡ σκάλα.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἐ λοιπόν ! τί ἔχεις ; τί τρέχει ; διατί αὐτὰ τὰ κινήματα ; διατί ἐνόηεις τὰς χεῖράς σου καὶ τὰς ὑψόνεις πρὸς τὸν οὐρανόν ; τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῇς ;

ΤΡΟΦΟΣ. (Κλαίουσα καὶ κράζουσα.) — Ἀ ! Χριστέ καὶ Παναγία ! Ἀπέθανε, ἀπέθανε, κυρία μου ! ἐχαθήκαμεν.

ΙΟΥΔΙΑ. — ὦ Θεέ ! τί σκληρὸν λόγον εἶπες !

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὁ Ῥωμαῖος, αὐτὸς μόνος, ὄχι ὁ Θεός, ὄχι ὁ Θεός, ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος. Καὶ ποῖός τὸ ἔλεγε !

ΙΟΥΔΙΑ. — Τί δαίμων εἶσαι λοιπόν καὶ μὲ τυραννεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; Αὐτὸ τὸ μαρτύριον ! μόνον ἡ κόλασις ἔχει τοιαῦτα μαρτύρια. Ἐφονεύθη ὁ Ῥωμαῖος ; ὁμίλει ! Εἰπέ ναι, τίποτε ἄλλο εἰμὴ ναι· αὐτὴ ἡ συλλαβὴ θὰ μὲ φονεύσῃ, ἀλλὰ πρόφερε τὴν, προφερε τὴν ταχέως ! Ἐφονεύθη ; ὁμίλησον ! εἰπέ ναι ἢ ὄχι ! Μίαν ἢ δύο λέξεις μόνον· δὸς μοι τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Τὴν εἶδα, κυρία, εἶδα τὴν πληγὴν, τὴν εἶδα μὲ τὰ ἰδιά μου τὰ μάτια !... Ἰησοῦ καὶ σωτῆρά μου ! Μία πληγὴ τόσο βαθειά, ἐκεῖ, κατάμεσα εἰς τὸ ἀνδρικόν του στῆθος... καὶ τὸ σῶμά του καταματωμένο, καταματωμένο, ὠχρὸ, ὠχρὸ σὰν λείψανον !... ὅλο γεμάτο ἀπὸ αἷμα... ἀπὸ αἷμα μαῦρον... ἐκόντεψα νὰ λιγοθυμήσω !

ΙΟΥΔΙΑ. — ὦ ! συντρίφθητι, καρδιά μου ! ἐγκατάλειψον τὸ δυστυχὲς τοῦτο καὶ εὐθραυστον σῶμα· ὀφθαλμοί μου, ἀποχαιρετίσατε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ φῶς· γῆινον περικάλυμμα, ἐπίστρεψον εἰς τὴν γῆν, τὸ μόνον ἄσυλόν σου. Ἰουδία, παῦσον νὰ ἀναπνέῃς καὶ νὰ ζῇς, καὶ τὸ αὐτὸ σάβανον ἃς σὲ ἐνώσῃ μὲ τὸν Ῥωμαῖον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Ἀ ! ἦταν ὁ καλλίτερός μου φίλος, ὁ Τυπάλδος μου, τὸ εὐγενικό μου

ἀρχοντόπουλον. Ἀλοίμονον ! τὸν εἶδα τὸν Τυπάλδον, τὸν ἐξαίρετον Τυπάλδον, τὸν εἶδα φονευμένον, καὶ αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω εἶναι ἀληθές.

ΙΟΥΔΙΑ. — Τί λέγεις ; οἱ λόγοι σου εἶναι μᾶλλον ἀόριστοι τῆς θυέλλης ἥτις πνέει πανταχόθεν· συγχρόνως. Ὁ Ῥωμαῖος σφαγείς ! ὁ Τυπάλδος φονευθείς ! Ὁ εἷς μὲ ἦτο συγγενὴς προσφιλὴς, ὁ ἄλλος σύζυγος χιλιάκις προσφιλέστερος. Μήπως ἐπέστη ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ κόσμου, καὶ ἤχησεν ἡ ἀπαισία σάλπιγξ ; Ἐὰν ἀπέθανον ἀμφότεροι, διατί νὰ ζῶ ἀκόμη ; καὶ τί πράττουσιν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἐπιζῶντες ;

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν· ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Ὁ Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδον καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς ἐξορίαν.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἀ, Θεέ μου ! ὁ Ῥωμαῖος ! Ἡ χεῖρ του ἔχυσεν τὸ αἷμα τοῦ Τυπάλδου ;

ΤΡΟΦΟΣ. — Ναί, κυρία· ναι, κυρία· ὁ Ῥωμαῖος, ὁ Ῥωμαῖος.

ΙΟΥΔΙΑ. — ὦ, ὑπὸ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρύπτετο τοιοῦτο τέρας ; Ὑπὸ τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρύπτετο τοσοῦτον ἀγρία καρδιά τίγριδος ; Τοσαύτη ἐξωτερικὴ γλυκύτης καὶ ἐσωτερικὴ βαρβαρότης. Ψυχὴ αἰμοχαροῦς λύκου καὶ ἐξωτερικὸν ἀθῶον ἀρνίου. Καλλονὴ ἐξωτερικὴ, πρόσωπον θεῖον, σὰς περιφρονῶ καὶ σὰς καταρῶμαι. Οὐράνια σύμβολα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰσθε λοιπόν μηδέν ; Μὲ ἠπατήσατε ! Ἐκείνον τὸν ὅποιον μετεμορφοῦτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν ἦτο εἰμὴ κατὰδικος, δολοφόνος καὶ ἄθλιος ! ὦ φύσις, τί ἐπραπτες, καὶ ποῖον δῶρον ὑπεσχέθης εἰς τοὺς ἀγγέλους τῆς ἀβύσσου, ὅταν, ὑπὸ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην μορφήν, ἐκρυπτες τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἄδου ; Ἀθλιότης ! ἐλεεινότης ! Ὑπὸ τοσοῦτον ὡραῖον ἐξωτερικόν, τοσοῦτον φρικώδης πραγματικότης ! Εἶναι δυνατόν τοιαύτη ἀπατηλὴ καὶ μέλαινα ψυχὴ νὰ κατοικῇ τοιοῦτο λαμπρὸν ἀνάκτορον !

ΤΡΟΦΟΣ. — Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον νὰ εἴπορῃ κανεὶς νὰ ἐμπι-

στευθῇ. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ἄπιστοι καὶ ἄτιμοι· ὅλοι εἶναι προδόται, κακοήθεις, ἄθλιοι, τέρατα! — Ἀ, Θεέ μου, (Πίπτει ἐπὶ καθέδρῃ.) Ποῦ εἶναι ὁ Πέτρος; Πέτρε, ποῦ εἶσαι; δός μου ὀλίγα ῥακί, Πέτρε! Ὅλα αὐτὰ μὲ ἐφόνευσαν· πόσαις λύπαις, πόσα βάσανα, πόσαις ἀπελπισίαις! Κοντεύω νὰ γεράσω πρόωρα! — Κατάρρα εἰς τὸν Ῥωμαῖον, αἰσχος εἰς τὸν Ῥωμαῖον!

ΙΟΥΛΙΑ. — Κατηραμένη ἔστω ἡ γλῶσσα ἡ ὀμιλοῦσα οὕτω κατὰ τοῦ Ῥωμαίου! δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸ αἰσχος· τὸ αἰσχος θὰ ἡσχύνητο νὰ πλησιάσῃ τὸ εὐγενὲς ἐκείνο μέτωπον ὅπου ἡ τιμὴ ἔστησε τὸν θρόνον της καὶ ὕπερ εἶναι ἄξιον νὰ φέρῃ τὸ στέμμα τοῦ κόσμου. Ἐγὼ νὰ τὸν καταρασθῶ! ἐγὼ νὰ τὸν ὑβρίσω! ... ὦ, τί ἀγενὲς πλάσμα ἦμην!

ΤΡΟΦΟΣ. — Αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν ἐξαδέλφόν σας, καὶ θὰ τὸν ἐπαινέσετε;

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἶναι σύζυγός μου, καὶ θέλεις νὰ τὸν κακολογήσω! Ἀ! φίλτατε καὶ δυστυχῇ αὐθέντα μου, ἰδοὺ τρεῖς ὥραι ἀφότου σοὶ ἀνήκω, καὶ σχίζω τὴν ὥραιαν φήμην σου! Τίς θὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, τίς θὰ τὴν σώσῃ; ... (Μετά τινα παύσιν.) — Ἀλλ' ὦ δυστυχῇ καὶ ἔνοχῃ Ῥωμαίε, διατί ἐπληξες τὸν Τυπάλδον; — Φεῦ! ὁ Τυπάλδος, ὁ ἀποτρόπαιος Τυπάλδος θὰ ἐφόνευσεν τὸν Ῥωμαῖόν μου. — Δάκρυα, παράφορα δάκρυα, παύσατε τρέχοντα· εἰσθε τέκνα τῆς θλίψεως· μὴ πληρύνετε εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου τὸν φόρον σας καὶ τὸν σεβασμόν σας. Ζῇ ὁ Ῥωμαῖος, ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον ὁ Τυπάλδος ἠθέλε νὰ δολοφονήσῃ. Ἀπέθανεν ὁ θελήσας νὰ φονεύσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη. Δὲν πρέπει νὰ ἦμαι εὐτυχής; διατί λοιπὸν νὰ κλαίω; (Διακόπτεται πρὸς στιγμὴν.) — Τὸ ἐνθυμοῦμαι· ἤκουσα μίαν λέξιν τρομερωτέραν τοῦ θανάτου τοῦ Τυπάλδου, εἰς τὴν λέξιν ἐκείνην ἡ ψυχὴ μου μὲ ἐγκατέλειπεν! Ἦθελα, ἤθελα νὰ μὴ τὴν ἐνθυμοῦμαι πλέον· ἀλλ' ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ὁποῖαν πιέζει. Τὴν κουράζει καὶ τὴν καταβιβρώσκει ὥς ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἐγκλήματος βαρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἐγ-

κληματίου. Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανε, μοὶ ἔλεγε, καὶ ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη! — Ἐξωρίσθη! τί λέξεις! ἐν τῇ λέξει ταύτῃ μόνῃ ἐμπεριέχεται ὁ θάνατος χιλίων Τυπάλδων. Δὲν ἤρκει ὅτι ἔχασα τὸν ἐξαδέλφόν μου; Διατί ὁ Οὐρανὸς δὲν ἤρκεσθη εἰς τὴν τιμωρίαν ταύτην; Ἀλλ' αἱ δυστυχίαι ἐπέρχονται ἡμῖν σωρηδόν· βαδίζουσιν ὁμοῦ καὶ καταβάλλουσιν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των. Ἐὰν μοὶ ἔλεγον: Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν· ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ πατήρ σου τὸν ἠκολούθησαν. Θὰ ἔκλαιον, πικρῶς θὰ ἔκλαιον. Ἀλλὰ κατόπιν τῶν λέξεων τούτων: Ὁ Τυπάλδος δὲν ὑπάρχει πλέον, ἰδοὺ ἔρχεται ἄλλη εἵδησις: Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Ἀλλ' ἡ ἐξορία εἶναι ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, τοῦ Ῥωμαίου, τῆς Ἰουλίας, παιτὸς ὅ,τι ὑπάρχει. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη! Εἶναι θλίψις ἀτελείωτος, ἀτέρμων, ἀπεριόριστος, θλίψις ἣν οὐδὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν εὕρισκε τις λέξεις νὰ παραστήσῃ. (Σταματᾷ καὶ κλαίει.) — Τροφὲ, ποῦ εἶναι ὁ πατήρ μου; ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου;

ΤΡΟΦΟΣ. — Πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Τυπάλδου· καὶ οἱ δύο κλαίουں καὶ ὀδύρονται. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς ὀδηγήσω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Θὰ πλύνωσι τὴν αἱματοφύρτον πληγὴν τὰ δάκρυά των; Ἀ! ἀφοῦ ξηρανθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ των, τότε θὰ κλαύσω τὴν ἐξορίαν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Λάβε αὐτὴν τὴν κλίμακα. — Δυστυχὲς ὄργανον, δὲν θὰ χρησιμεύσῃ πλέον εἰς τίποτε· ἡ προσδοκία σου ἔσεται ματαία ὥς καὶ ἡ ἐμή. Ὁ Ῥωμαῖος θὰ ἀναχωρήσῃ· θὰ σὲ μετεχειρίζετο διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις ἐμοῦ. Τρελὴ ἐλπίς! εἶμαι σύζυγος καὶ παρθένος! χήρα θὰ ἀποθάνω παρθένος ἀκόμη. Ἐμπρὸς, τροφὲ, λάβε αὐτὴν τὴν ἀναβάθραν, ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν νυμφικὴν κλίνην μου, τὴν ἐνταφίαν κοιτίδα· καὶ ὁ θάνατος θὰ δρέψῃ τὸ αἶθος τῆς νεότητός μου.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πηγαίνετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἐγὼ πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν Ῥωμαῖον καὶ νὰ σᾶς τὸν στείλω· αὐτὸς θὰ σᾶς

παρηγορήσῃ. Ἐξεύρω πολὺ καλὰ ποῦ θὰ τὸν εὕρω. Ἰουλία, θὰ ἦναι ἐδῶ ἀπόψε, ἀκούετε; Πηγαίνω, θὰ τὸν εὕρω εἰς τοῦ ἀδελφοῦ Δαυρεντίου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ω! τρέξε, τρέξε· ζήτησον, εὔρετον, τὸν σύζυγον τοῦτον, τὸν φίλον αὐτὸν τῆς ψυχῆς μου. Δός του αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, καὶ εἶπέ του νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ λάβῃ τοὺς τελευταίους μου ἀποχαιρετισμούς.

[Ἐνθὺν μὲν ἐξέρχεται ἡ τροφὸς ἐκείθεν  
δὲ ἡ Ἰουλία.]

### ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ  
Δαυρεντίου.

[Εἰσέρχονται ὁ ἀδελφὸς Δαυρεντίος καὶ ὁ  
Ῥωμαῖος.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Πρὸς τὰ παρασκήνια.) — Ἐξελθε τῆς κρύπτης σου, Ῥωμαῖε, ἐλθε, δυστυχῇ μου φίλε. Ἡ δυστυχία ἡράσθη τοῦ πεπρωμένου σου· ἀντὶ συζύγου ἔχεις τὴν ἀτυχίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Προχωρῶν.) — Τί νέα, πάτερ μου; τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ; ποία ἄγνωστος ποινὴ μὲ περιμένει διὰ νὰ δοκιμασθῇ τὸ θάρρος μου;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Αἱ δοκιμασίαι τῆς τύχης, αἱ πικρίαι αὗται τοῦ βίου σοὶ εἶναι ἤδη λίαν γνωσταί, προσφιλὲς τέκνον. Ἐρχομαι νὰ σὲ εἶπω τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Τὸν θάνατόν μου, δὲν ἀμφιβάλλω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὅχι, ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἡπιωτέρα· τὰ χεῖλη του σὲ καταδικάζουσιν, ὅχι εἰς θάνατον, ἀλλ' εἰς ἐξορίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εἰς ἐξορίαν! ἂ! εἰς ἐξορίαν! Ἀνπήσου με, εἶπέ μοι ὅτι μὲ κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Μετ' ὀλιγοτέρου τρόμου θὰ προσβλέψω τὸν δῆμιον ἢ τὴν ἐξορίαν. Ὅχι, ὅχι, μὴ ἐπαυαλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, μὴ ὁμιλήσῃς περὶ ἐξορίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀπὸ σήμερον πρέπει νὰ ἐγκαταλείπῃς τὴν Βερόνην. Λάβε

θάρρος· ὁ κόσμος εἶναι εὐρύς, καὶ τὰ βήματά σου ἐλεύθερα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁ κόσμος! ὁ κόσμος δι' ἐμὲ εἶναι ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Βερόνης. Ἀλλοῦ εἶναι καθαριστήριον καὶ κόλασις, βάσανος καὶ μαρτύριον. Τὸ ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς Βερόνης εἶναι ὡς τὸ ἐξορίζεσθαι ἐκ τοῦ κόσμου. Διατί νὰ μεταχειρισθῇς τὴν λέξιν ταύτην τῆς ἐξορίας; εἶπέ τὴν κυρίαν λέξιν· εἶπέ θάνατον. Μὴ μὲ λέγῃς ὅτι ἡ ἐξορία εἶναι συγγνώμη· μὴ μειδιᾷς πρὸς τὸ φονεῦόν με κτύπημα, μὴ ἐπικρεμᾷς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου χρυσοῦν πέλεκυν· ἀπειλοῦντα νὰ ῥίψῃ αὐτὴν αἱματόφυρτον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀχάριστε! πράττεις θανάσιμον ἁμάρτημα. Κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους τὸ ἔγκλημά σου ἐπιφέρει θάνατον, καὶ ὁ πρίγκηψ ἀποστρέφων ὑπὲρ σοῦ τὴν αὐστηράτητα τοῦ νόμου, μεταβάλλει τὴν τραχείαν ἀπόφασιν καὶ ἐξαλείφει τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν λέξιν τὸν θάνατον. Ἀπαγγέλλει κατὰ σοῦ ποινὴν ἡπιωτέραν, τὴν ἐξορίαν, καὶ δὲν βλέπεις ὅτι τοῦτο εἶναι εὐσπλαγχνία· δὲν τὸ αἰσθάνεσαι.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εὐσπλαγχνία! ἐξ ἐναντίας εἶναι μαρτύριον. Ὅπου ἀναπνέει ἡ Ἰουλία, ἐκεῖ εἶναι ὁ οὐρανός. Τὸ ἀγενέστερον ζῶον τὸ μένον εἰς Βερόνην καὶ δυνάμενον νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλίαν, εἶναι εὐτυχές· φθονῶ τὴν γαλῆν, τὸ πτηνὸν καὶ τὸν κρυπτόμενον μὺν. Ὁ παράδεισος εἶναι πλησίον τῆς Ἰουλίας καὶ ἐγὼ ἐκδιώκομαι ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ μυῖα εἶναι εὐτυχέστερα τοῦ Ῥωμαίου· εἶναι πλουσιωτέρα καὶ μᾶλλον τιμωμένη· δύναται νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ἐξαισίας ἐπὶ λεπτοφυΐᾳ καὶ λευκότητι χειρὸς τῆς Ἰουλίας. Δύναται νὰ ὑφαρπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων της ἓν φίλημα, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐρυθριάσῃ, αὐτὴν τὴν τοσοῦτον ἀγνὴν καὶ τοσοῦτον μετριόφρονα, καὶ τίς ὁ πιστεύσων ὅτι ἡμάρτησεν. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξορίζεται, τῷ ἀπαγορεύεται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μᾶλλον ἄθλιον ἔντομον. Ἐξορίζεται! ἐξορίζεται! — Καὶ τολμᾷς νὰ μὲ λέγῃς ὅτι ἡ ἐξορία δὲν εἶναι θάνα-

τος· δὲν ἔχεις ἀκαριαῖόν τι δηλητήριον, ἠκονισμένην τινὰ λεπίδα, μέσον τι ταχὺ καὶ ἀσφαλὲς δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, οἷονδὴ ποτε θάνατον! Ἐξορίζεται! ἅ! ἐξορίζεται! Ἰερεῦ, τὴν λέξιν ταύτην προφέρουσιν οἱ εἰς τὴν κόλασιν καταδεδικασμένοι. Ὡρύονται προφέροντες αὐτήν. Καὶ ἔχεις τὸ θάρρος σὺ, ὁ φίλος μου, ὁ θεῖός μου ὁδηγός, ὁ πνευματικός μου, σὺ ὅστις μὲ ἀπολύεις ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μὲ δολοφονῇς εἰς τεμάχια λέγων μοι ὅτι ἐξωρίσθην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ ἔρως σὲ καθιστᾷ παράφρονα. Ἡσύχασον, τέκνον μου, καὶ ἄκουσον μίαν λέξιν, μίαν μόνην.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μίαν λέξιν; τὴν ἐξορίαν, ἀλήθεια;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ λόγος μου εἶναι θώραξ κατὰ τῶν πόνων διὰ τοὺς ὁποίους παραπονείσαι· σοὶ φέρω τὴν φιλοσοφίαν, τὴν παρήγορον τῶν θλίψεων, τὸ γάλα τῆς κακοδαιμονίας· αὕτη θέλει σὲ ὑποστηρίξει.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καταδεδικασμένος εἰς αἰφυγίαν!... Κατηραμένη ἔστω ἡ φιλοσοφία σου. Δύναται αὕτη νὰ πλάσῃ ἄλλην Ἰουλίαν; δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρίγκηπος; δύναται νὰ κινήσῃ τοὺς λίθους; ὦ! ἄνευ τούτου, τί εἶναι; τί μὲ θέλει; παῦσον νὰ μὲ τὴν ἀναφέρῃς.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐμπρὸς, οἱ τρελοὶ εἶναι κωφοί.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καὶ οἱ φρόνιμοι εἶναι ἀόμματοι.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀφῆσόν με νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς θέσεώς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς περὶ πράγματος τὸ ὁποῖον δὲν αἰσθάνεσαι. Ἐὰν ἦσο νέος ὡς ἐμὲ, ἐὰν ἠγάπας τὴν Ἰουλίαν, ἐὰν ὁ γάμος σου ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ἐὰν ἐφάνενες τὸν Τυπάλδου, ἐὰν τὸ πάθος μου ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ ἡ νεότης μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.... ὦ! τότε θὰ σοὶ ἐπέτρεπον νὰ ὁμιλήσῃς. Τότε θὰ ἀπέσπας τὴν κόμην σου καὶ θὰ ἐκυλίεσο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν τῇ θλίψει σου, καὶ θὰ κατεμέ-

τρεις ἐκ τῶν προτέρων τὸν τάφον τὸν ὁποῖον ὤφειλες νὰ καθέξῃς μίαν ἡμέραν, καὶ θὰ ἀπηλπίζεσο ὡς ἐγώ. (Ἀκούονται κτυπήματα εἰς τὴν θύραν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐγέρθητι, κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἀγαπητέ Ῥωμαῖε, εἰσελθε, κρύφθητι.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Διατηρῶν τὴν αὐτὴν στάσιν.) — Ὅχι, ἄς μὲ κρύψωσιν οἱ στεναγμοί μου, ἐὰν δύνανται. ἄς μὲ περιβάλῃ ὁ ἀτμός αὐτῶν καὶ ἄς μὲ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματά των. (Ἀκούονται πάλιν κτυπήματα.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀλλ' ἀκούεις πῶς κτυποῦν; Ἐγέρθητι λοιπόν! (Πρὸς τὴν θύραν.) — Τίς εἶναι ἐκεῖ; (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἐγέρθητι, σοὶ λέγω, ἡ ἐχάθης! (Πρὸς τὴν θύραν.) — Μίαν στιγμὴν, σᾶς παρακαλῶ. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Τρέξε γρήγορα εἰς τὸ κελλίον ὅπου μελετῶ. (Πρὸς τὴν θύραν.) — Ἀμέσως. (Πρὸς τὸν κείμενον κατὰ γῆς Ῥωμαῖον.) Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ. Τί ἐπιμονή; (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.) Ἐφθασα, ἔφθασα. Ποῖος λοιπόν κτυπᾷ τόσο δυνατά; Ποῖος εἰσθε; Πόθεν ἔρχεσθε; Τί θέλετε;

ΤΡΟΦΟΣ. (Ἐξωθεν.) — Ἀφῆστέ με νὰ ἔμβω· ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τῆς κυρίας Ἰουλίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Ἀνοίγων.) Ἀγαθὴ τύχη! Καλῶς ἦλθατε.

ΤΡΟΦΟΣ. (Εἰσερχομένη.) — ὦ ἅγιε καλόγερε, ὦ καλὲ καλόγερε, εἰπέτε μου ποῦ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς νέας μου κυρίας, ποῦ εἶναι ὁ Ῥωμαῖος;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἴδου αὐτός, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς, δακρυρρόων καὶ ἀναίσθητος ὑπὸ τῆς θλίψεως.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἀχ, Παναγία μου! Τὸ ἴδιον σὰν τὴν κυρίαν μου, τὸ ἴδιον σὰν τὴν κυρίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. Θλιβερὰ συμπάθεια, ὁδυνηρὰ ὁμοιότης.

ΤΡΟΦΟΣ. Ναὶ, ἔτσι εἶναι κ' ἐκείνη· κλαίει κ' ἀναστενάζει, ἀναστενάζει καὶ κλαίει. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Σηκωθῆτε ὀρθίος, ἐὰν ἦσθε ἄνδρας. Ἐὰν ἀγαπάτε τὴν Ἰουλίαν, σηκωθῆτε καὶ ἔχετε θάρρος. Γιατὶ αὕτη ἡ μεγάλη λύπη,

Τί τρέλα νὰ ἀπελπίζεσθε; (Ὁ Ῥωμαῖος ἀναγνωρίζει τὴν τροφὸν καὶ ἐγείρεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀ! τροφέ.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἀ, κύριε, δυστυχῇ μου εὐπατρίδῃ. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος ὅλων μας· κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπρόφeres τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίας; Τί σκέπτεται ἡ ἀγαπητὴ μου; Τί λέγει; Δὲν μὲ θεωρεῖ ὡς ἄθλιον δολοφόνον; Ἐκὼς λίδωσα δι' αἵματος τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μας, τὴν νηπιότητα τῶν ἐρώτων μας· καὶ τὸ αἷμα τοῦτο εἶναι ἐνὸς τῶν στενοτέρων συγγενῶν της. Τί λέγει; πῶς εἶναι; Μυστηριώδης σύζυγος τοῦ μυστηριώδους καὶ ἁγίου ἔρωτός μου!

ΤΡΟΦΟΣ. — Δὲν λέγει τίποτε, κύριε· δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ· πέφτει στὸ κρεβάτι της καὶ μένει ξαπλωμένη· ἔπειτα σηκώνεται ἔξαφνα καὶ φωνάζει: Τυπάλδε! Κατόπιν φωνάζει τὸν Ῥωμαῖον καὶ ὕστερα ξαναπέφτει.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Τὸν Ῥωμαῖον! τὸ ὄνομά μου τὴν φονεῦει, εἶναι ἡ φοινικὴ σφαῖρα ἡ ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ σωλήνος τοῦ ὅπλου καὶ ἡ δολοφονοῦσα τὴν ἀγαπητὴν μου. Τὸ ὄνομά μου εἶναι τὸ κατηραμένον ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδον. (Πρὸς τὸν ἀδελφὸν Λαυρέντιον.) — Ἀ! εἰπέ μοι, ἀγαθέ μου πάτερ, εἰπέ μοι ποῦ θὰ εὕρω τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ὄνομα, εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός μου πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο! Θὰ ἀναδιψίσω τὰ μισητὰ ταῦτα σπλάγχνα καὶ θὰ καταστρέψω πᾶν ὅ,τι καλεῖται Ῥωμαῖος. (Ἐξέρχεται ἐγχειρίδιον.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Στήθι! κατεύνασον τὴν ἀπελπισίαν σου! Εἶσαι ἀνὴρ! Ὅταν σὲ παρατηρῶ, νομίζω ὅτι βλέπω ἄνδρα· μόνον ἡ γυνὴ κλαίει· μόνον τὸ μανιώδες καὶ ἄλογον ζῶον ἐνδίδει εἰς τὰς παραφοράς του. Δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ κληθῇς οὔτε γυνὴ οὔτε ἄγριον θηρίον. Ῥωμαῖε, μὲ ἐκπλήττεις. Μὰ τὸν ἱερὸν χαρακτήρά μου, σὲ εἶχον κρίνει καλλίτερον, ἄλλην ιδέαν εἶχον περὶ τῆς ἰσχύος σου, περὶ

τῆς μετριότητός σου, περὶ τῆς ψυχῆς σου. Σὺ εἶσαι ὁ φονεύσας τὸν Τυπάλδον, ὁ θέλων νὰ φονευθῇς ἀκολούθως, καὶ διὰ τῆς ἀξιοκατακρίτου ταύτης πράξεως νὰ φονεύσῃς ἐπίσης ἐκείνην ἣτις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ζῇ διὰ σέ; Διατί βλασφημεῖς κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατὰ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐγεννήθης; Βλασφημεῖς σεαυτὸν. Ὅλα ταῦτα εἶσαι σὺ αὐτός. — Σύνελθε· διὰ τῆς πράξεως ταύτης κατασχύνεις πᾶν ὅ,τι σοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἡ ὑπαρξίς σου, ὁ ἔρωτός σου, ἡ διάνοιά σου, εἰς τί σὲ χρησιμεύουσιν ὅλα ταῦτα; Ὁμοιάζεις μὲ τοὺς φιλαργύρους ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι πολλὰ καὶ οὐδὲν μεταχειρίζονται ἀρμοδίως καὶ προσηκόντως. Βλέπων σέ τις, θὰ σὲ ἐνόμιζεν εὐγενῆ καὶ γενναῖον· καὶ μολαταῦτα ἡ εὐγενὴς αὕτη μορφή εἶναι εἰκὼν ἐκ κηροῦ ἐστερημένη ἐνεργητικότητος καὶ ἀξίας. Ἀγαπᾷς, ὠρκίσθης εἰς τὴν Ἰουλίαν ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς· ὁ ὅρκος οὗτος ἔσεται μάταιος καὶ κενός, ἔσεται ἐπιπορκία. Θὰ δολοφονήσῃς ἐκείνην πρὸς τὴν ὁποίαν ὠρκίσθης ἔρωτα καὶ πίστιν. Ὁ νοῦς σου ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων σου καὶ τοῦ ἔρωτός σου· ἀλλ' ἀντὶ οὗτος νὰ τὴν κοσμῇ τὴν αποπλανᾷ. Ἀναίσθητος καὶ τρελός, σὲ πληγώνει καὶ σὲ μωλωπίζει, ὡς ἡ πυρίτις ἡ ἐμπειπιστευμένη εἰς ἀδέξιον στρατιώτην πληγώνει τὸν κάτοχον ἀντὶ νὰ τὸν ὑπερασπίζεται. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀφυπνίσθητι, ἔγειρον τὴν ψυχὴν σου, ἔσο ἀνὴρ, ἡ Ἰουλία σου ζῇ· πρὸ ὀλίγου ἀπέθνησκες δι' αὐτήν. Δὲν εἶσαι εὐτυχής! Ὁ Τυπάλδος ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν Ῥωμαῖον, ἀλλ' ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη. Δὲν εἶσαι καὶ πάλιν εὐτυχής; Ὁ νόμος ἀπειλῶν σε διὰ θανάτου σοὶ φέρεται ὡς φίλος καὶ ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐξορίαν σου. Δὲν εἶσαι εὐτυχής, μυριάκις εὐτυχής; Ἀλλὰ φέρεσαι ὡς παιδίον, ὡς νεᾶνις τὴν ὁποίαν παραπολὺ ἐχάδενσαν οἱ γονεῖς της· ἐξανίστασαι κατὰ τῆς εὐδαιμονίας σου, καὶ φαίνεσαι ἀχάριστος κατὰ τῆς τύχης. Πρόσεξον, Ῥωμαῖε, πρόσεξον· μὲ τοιοῦτον χαρακτήρα ἀποθνήσκει τις ἐλεεινῶς. Πράξον ὅ,τι σὲ εἶπα, ὕπαγε πλησίον τῆς

Ἰουλίας· ἀνάβηθι εἰς τὸ δωμάτιόν της, παρηγόρησον αὐτήν. Ἀλλὰ πρόσεξον μὴ μείνης παρ' αὐτῇ μετὰ τὸ ἀνακλητήριον· παρελθούσης τῆς ὥρας ταύτης δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἐξέλθης, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν πόλιν καὶ νὰ φύγῃς εἰς Μαντούην. Μείνον ἐκεῖ, θὰ εὕρωμεν εὐνοϊκὴν τινα στιγμὴν νὰ φανερώσωμεν τὸν γάμον σου, νὰ καταπραΰνωμεν τὴν οἰκογένειάν σου καὶ τὴν τῆς Ἰουλίας, νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν χάριν σου καὶ νὰ σὲ ἀνακαλέσωμεν ἐνταῦθα. ὦ! τότε θὰ ἐπανέλθῃς εὐτυχέστερος, μυριάκις εὐτυχέστερος παρ' ὅσον εἶσαι δυστυχὴς ἀναχωρῶν. (Πρὸς τὴν τροφόν.) — Προπορεύθητι, τροφεῖ, καὶ ἐνθύμησόν με εἰς τὴν κυρίαν σου. Παρακίνησέ την νὰ κατορθώσῃ ὥστε ἡ οἰκογένειά της, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως, νὰ ἀποσυρθῇ ἐνωρίς· εἰπέ την ὅτι ἔρχεται ὁ Ῥωμαῖος.

ΤΡΟΦΟΣ. — Θεέ μου! τί καλὰ ποῦ μιλάτε! Θὰ ἔμενα ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σὰς ἀκούω. ὦ! τί θαυμασταῖς συμβουλαῖς! Νὰ τί θὰ εἰπῇ νὰ ἦναι κανένας σοφός. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Καλέ μου κύριε, τρέχω νὰ ἀναγγείλω τὸν ἐρχομόν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ναί, καλὴ μου· εἰπέ εἰς τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά μου, νὰ ἐταιμασθῇ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ πολὺ.

ΤΡΟΦΟΣ. — Καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα· (Δίδουσα πρὸς τὸ δακτυλίδιον.) Νὰ ἓνα δακτυλίδι ποῦ μοῦ εἶπε νὰ σὰς δώσω. Ἀλλὰ κάμετε γρήγορα διότι εἶναι ἀργά· ἐλάτε γρήγορα. (Ἐξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Κρατῶν τὸ δακτυλίδιον.) — Ἴδού τί μοι ἀποδίδει ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐξέλθετε καλὴν νύκτα. — Ἐνθυμηθῆτε καλῶς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὕρισκεσθε· ἢ ἀναχωρήσατε πρὸ τοῦ ἀνακλητηρίου, ἢ ἐξέλθετε τῆς πόλεως περὶ τὰ χαράγματα, ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα. Μείνατε εἰς Μαντούην. Ὁ ὑπηρέτης σας, τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶ νὰ εὕρω, θὰ σὰς πληροφόρησῃ περὶ πάντων τῶν συμβησομένων εἰς Βερόνην. Ἐμπρὸς, νεανία μου, τὴν χεῖρά σου. Εἶναι ἀργά, ὑγίαινε, καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πάτερ μου, θὰ ἐθλιβόμην

πολὺ ἀποχωριζόμενος ὑμῶν τόσοις ταχέως ἂν ἄλλη χαρὰ μείζων ὅλων τῶν ἡδονῶν δὲν ὠμίλει ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ δὲν μὲ ἐκάλει πλησίον τῆς Ἰουλίας. Ὑγίαινε. (Ἐνθεν ἐξέρχεται ὁ Ῥωμαῖος, ἐκεῖθεν ὁ ἀδελφὸς Λαυρέντιος.

(Ἀκολουθεῖ.)

## Ἡ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη πασῶν τῶν ἀρχαίων βιβλιοθηκῶν ὑπῆρξεν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας. Διηρεῖτο αὕτη εἰς δύο διακεκριμένα μέρη τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐφυλάσσετο εἰς τὸ Σεραπεῖον, τὸ δὲ εἰς Βρύχιον· θεμελιωτῆς δὲ αὐτῆς ὑπῆρξε Πτολεμαῖος ὁ Σωτὴρ. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἡγόραζε μὲ μεγίστην τιμὴν ὅλα τὰ βιβλία ὅσα εὕρισκεν εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τῆς οἰκουμένης διὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐπέφερε τὴν μεγίστην τάξιν καὶ αὐξήσιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἀσulan Γέλλιον περιείχε 700,000 τόμων. Ὁ Φλάβιος Ἰώσηπος λέγει μόνον 500,000, καὶ ὁ Σελέκας μόνον 400 χιλ. Μέρος τῆς βιβλιοθήκης ταύτης εἶχε καὶ ἐπὶ τῆς πολιαρκίας τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀλλ' ἀνεπληρώθη πάλιν ὕστερον. Ἀφοῦ δὲ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σαρακηνῶν Ἀμρου, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς ἐζήτησε τότε παρ' αὐτοῦ νὰ τῷ δοθῶσι φιλοσοφικά τινα συγγράμματα, ὁ δὲ Ἀμρὸς ἔγραψε περὶ τούτου πρὸς τὸν Καλίφην Ὁμάρ. « Ἄν τὰ βιβλία, εἶπε, περιέχουν ὅσα καὶ τὸ κοράνιον, εἶναι περιττά· εἰδεμὴ, ἀντιβαίνουν εἰς αὐτὸ, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ καοῦν· » διμοιράσθησαν λοιπὸν πολλαὶ μυριάδες βιβλίων εἰς τὰ λουτρά τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἐθερμαίνοντο ἐξ αὐτῶν ἐπὶ ἑξ ὀλοκλήρους μῆνας.